

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1174/2568

บริษัท อ.โจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/33, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26

ย่อ / หลักกฎหมาย

สิทธิเรียกร้องในหนี้ตามฟ้องไม่ได้เกิดจากจำเลยใช้บัตรเครดิตของจำเลยซื้อสินค้าและเบิกถอนเงินสดแล้วบริษัทออกเงินทดรองจ่ายไปก่อนซึ่งมีอายุความ 2 ปี ตามที่จำเลยอ้าง การที่จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อเงินสดตามคำฟ้องเป็นกรณีที่จำเลยกู้ยืมเงินจากบริษัท จ. โดยมีข้อตกลงให้จำเลยชำระต้นเงินและดอกเบี้ยคืนแก่บริษัทเป็นงวดรายเดือน เดือนละ 2,748 บาท มีกำหนด 24 เดือน จึงเป็นการชำระเงินผ่อนคืนทุนเป็นงวด ๆ ซึ่งมีอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (2) เมื่อจำเลยให้การแล้วว่าหนี้ตามฟ้องขาดอายุความเมื่อใด โจทก์มีสิทธิเรียกร้องเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องขาดอายุความไปแล้ว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้จำเลยให้การต่อสู้ว่าหนี้ตามฟ้องเป็นหนี้บัตรเครดิตตามความเข้าใจของจำเลยมีอายุความ 2 ปี นับแต่วันที่จำเลยผิดนัดชำระหนี้ ไม่ได้ให้การต่อสู้ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. 193/33 (2) ก็ตาม แต่เป็นหน้าที่ศาลที่จะปรับบทกฎหมายว่ากรณีต้องด้วยบทกฎหมายมาตราใด ประกอบกับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลตรวจสอบคำให้การของจำเลย หากศาลเห็นว่าคำให้การไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า หนี้สินเชื่อกู้ยืมตามฟ้องขาดอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (2) หรือไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 52,269.32 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี จากต้นเงิน 27,325.32 บาท นับถัดจากวันที่ 11 มีนาคม 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับ ให้จำเลยชำระเงิน 36,760.69 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 27,325.32 บาท นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ ดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 11 มีนาคม 2564) ต้องไม่เกิน 15,508.63 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติได้ว่า เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อจากบริษัท จ. ซึ่งตกลงรับจำเลยเป็นสมาชิกโดยออกบัตรสมาชิกหมายเลข 1133 0505 5811 xxxx ให้แก่ เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 จำเลยนำบัตรสมาชิกดังกล่าวไปใช้ซื้อสินค้าโทรศัพท์เคลื่อนที่จากบริษัท จ. ในวงเงิน 12,290 บาท และวันที่ 9 เมษายน 2555 จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อเงินสด ระบุจำนวนเงิน 40,000 บาท ส่วนเงื่อนไขการรับเงินในช่องที่ระบุว่าธนาคารที่ต้องการให้โอนเงินเข้าบัญชี ไม่ได้ระบุว่าธนาคารใด ระบุเพียงสาขาห้วยยอด ประเภทบัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 327226xxxx โดยมีสำเนาสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร ธ. สาขาห้วยยอด ชื่อบัญชีจำเลย เลขที่บัญชี 327-2-26xxx-x แนบประกอบ ซึ่งตรงกับเลขที่บัญชีและสาขาที่ระบุใน

ใบสมัครขอสินเชื่อเงินสดดังกล่าว และจำเลยยังลงลายมือชื่อในใบสมัครขอสินเชื่อเงินสดพร้อมกับแนบสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยและสำเนาบัตรระบุหมายเลขสมาชิกของจำเลย โจทก์รับโอนสินเชื่อของจำเลยจากบริษัท จ. คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า สิทธิเรียกร้องในหนี้ตามฟ้องไม่ได้เกิดจากจำเลยใช้บัตรเครดิตของจำเลยซื้อสินค้าและเบิกถอนเงินสดแล้วบริษัท จ. ออกเงินทดรองจ่ายไปก่อนซึ่งมีอายุความ 2 ปี ตามที่จำเลยอ้าง การที่จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อเงินสดตามคำฟ้องเป็นกรณีที่จำเลยกู้ยืมเงินจากบริษัท จ. โดยมีข้อตกลงให้จำเลยชำระเงินต้นและดอกเบี้ยคืนแก่บริษัทดังกล่าวเป็นงวดรายเดือน เดือนละ 2,748 บาท มีกำหนด 24 เดือน จึงเป็นการชำระเงินผ่อนคืนทุนเป็นงวด ๆ ซึ่งมีอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) เมื่อจำเลยให้การแล้วว่า หนี้ตามฟ้องขาดอายุความเมื่อใด โจทก์มีสิทธิเรียกร้องเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องขาดอายุความไปแล้ว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้จำเลยให้การต่อสู้ว่าหนี้ตามฟ้องเป็นหนี้บัตรเครดิตตามความเข้าใจของจำเลยมีอายุความ 2 ปี นับแต่วันที่จำเลยผิดนัดชำระหนี้ ไม่ได้ให้การต่อสู้ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) ก็ตาม แต่เป็นหน้าที่ศาลที่จะปรับบทกฎหมายว่ากรณีต้องด้วยบทกฎหมายมาตราใด ประกอบกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลตรวจคำให้การของจำเลย หากศาลเห็นว่าคำให้การไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า หนี้สินเชื่อกู้ยืมเงินตามฟ้องขาดอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์นำสืบว่า จำเลยชำระหนี้มาโดยตลอดนับแต่วันที่ 11 พฤษภาคม 2557 ถึงวันที่ 11 กันยายน 2558 โดยยอดหนี้ลดลงมาตลอดจากต้นเงิน 50,000 บาท ณ วันที่ 11 ธันวาคม 2558 เหลือ 27,325.32 บาท หลังจากนั้นจำเลยไม่ชำระหนี้ดังกล่าว ต่อมาจำเลยชำระหนี้ให้โจทก์ครั้งสุดท้ายวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 จำนวน 1,000 บาท เมื่อนำไปหักชำระหนี้ที่ค้างชำระในส่วน of ค่าธรรมเนียมอื่นแล้วจำเลยยังต้องรับผิดชำระหนี้แก่โจทก์ 36,760.69 บาท ส่วนจำเลยให้การและนำสืบว่าจำเลยไม่เคยชำระหนี้ให้แก่โจทก์ 1,000 บาท เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 โจทก์จึงมีการะการพิสูจน์ว่าจำเลยชำระหนี้ดังกล่าว ได้ความจากว่าที่ร้อยตรีหญิงณัฐยา ผู้รับมอบอำนาจช่วงจากโจทก์ว่า ใบแจ้งยอดบัญชีบัตรเครดิตที่ส่งให้แก่จำเลยลงวันที่ 11 ธันวาคม 2558 แต่จำเลยผิดนัดไม่ชำระหนี้จึงไม่ได้ส่งใบแจ้งหนี้ให้แก่จำเลยอีก โดยมีข้อมูลการรับเงินครั้งสุดท้ายในวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 จำนวน 1,000 บาท แต่ไม่ทราบว่าใครจ่ายเงิน 1,000 บาท ดังนั้น เมื่อจำเลยผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามใบแจ้งยอดหนี้วันที่ 11 ธันวาคม 2558 เป็นต้นมา แต่หลังจากโจทก์รับโอนหนี้ของจำเลยมาจากการรับโอนกิจการบัตรสินเชื่อเพาเวอร์บายเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2560 โจทก์อ้างว่ามีการจ่ายเงิน 1,000 บาท เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 ชำระหนี้ของจำเลย โดยไม่ทราบว่าใครจ่ายเงินดังกล่าว จึงเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยที่จำเลยซึ่งผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามใบแจ้งหนี้ครั้งสุดท้ายตั้งแต่วันที่ 11 ธันวาคม 2558 ซึ่งเป็นเวลานานแล้ว แต่หลังจากโจทก์รับโอนหนี้ของจำเลยมาแล้วกลับมีการจ่ายเงินเพียง 1,000 บาท เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 ชำระหนี้ของจำเลย และโจทก์นำไปหักชำระค่าธรรมเนียมอื่นที่ค้างชำระ โดยโจทก์เป็นผู้จัดทำเอกสารขึ้นมาเอง เมื่อโจทก์มีการะการพิสูจน์ แต่พยานหลักฐานของโจทก์ยังมีข้อพิรุธน่าสงสัยและไม่สมเหตุผล จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยจ่ายเงิน 1,000 บาท ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ อันจะทำให้

อายุความสะดุดหยุดลง เมื่อจำเลยผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามใบแจ้งหนี้วันที่ 11 ธันวาคม 2558 โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องวันที่ 11 มีนาคม 2564 เกิน 5 ปี นับแต่จำเลยผิดนัดชำระหนี้ คดีโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชาตรี หาญไพโรจน์ · ทวีศักดิ์ อุณนาทรรัตนกุล · อาทิตย์ ออกเวหา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1174/2568>